

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322203949
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8322203949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX Z., právne zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1.mája 173/11, 911 01 Trenčín, adresa pracoviska pobočky Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 800 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 14.03.2023, č. k. 5Csp/15/2022-97 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Súd žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prísúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie okrem iného odôvodnil zistením, že rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21Csp/164/2019 zo dňa 01.02.2022 bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.330,32 eur s príslušenstvom, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 07.07.2011 absentuje údaj o určitom a zrozumiteľnom vymedzení dátumu skončenia zmluvy, resp. vymedzenia doby trvania zmluvy, konečná splatnosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch a taktiež obsahuje nesprávne určenú výšku RPMN, keďže táto nebola uvedená určito a zrozumiteľne. Rovnako žalovaný uviedol žalobkyňu ako spotrebiteľku do omylu, keď v zmluve bola nesprávne uvedená výška celkových nákladov, ktoré mala žalobkyňa žalovanému vyplatiť. Na základe uvedených skutočností súd vyhodnotil zmluvu o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú, v dôsledku čoho žalovanému vznikol nárok len na istinu úveru, t. j. sumu 1.700 eur. Keďže žalobkyňa uhradila žalovanému celkom sumu 3.030,32 eur, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 1.330,32 eur, na zaplatenie ktorého bol žalovaný predmetným rozhodnutím zaviazaný 3.030,32 eur - 1.700 eur).

3. Je nepochybné, že zmluva o úvere uzatvorená dňa 07.07.2011 medzi stranami sporu, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.700 eur je zmluvou spotrebiteľskou, a preto možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo v základnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/164/2019 k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobiteľé privodiť ujmu spotrebiteľovi, keďže žalovaný ako dodávateľ prijímal od spotrebiteľky úhrady titulom úveru napriek tomu, že v dôsledku porušenia jeho povinností, neuvedenia náležitostí upravených v § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z., resp. v dôsledku uvedenia nepravdivých údajov o poskytnutom úvere, bol predmetný úver bezúročný a bez poplatkov. Navyiac z rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 21Csp/164/2019 vyplýva, aj tá skutočnosť, že žalovaný v zmluve o úvere uviedol aj nepravdivé a zavádzajúce informácie (celkové náklady spotrebiteľa, ako aj výšku RPMN), ktoré boli v zmluve uvedené v nižšej hodnote ako mala žalobkyňa v skutočnosti uhradiť. Žalovaný uvedeným spôsobom mal navodiť dojem výhodnosti úveru, čím žalovaný porušil svoju povinnosť nepoužívať nekalé obchodné praktiky podľa § 4 ods. 2 písm. c) z. č. 250/2007 Z.z. Žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky aj v zmysle citovaného zákona a žalobkyňa si svoje nároky z porušenia povinnosti veriteľa a práva spotrebiteľa riadne uplatnila na súde, pričom bola so svojimi nárokmi úspešná, a preto splnila zákonnú požiadavku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

4. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnej spotrebiteľke a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľka pustila do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Žalobkyňa v dôsledku správania sa žalovaného bola nútená zabezpečiť si právnu pomoc, aby sa domohla vrátenia, resp. vydania bezdôvodného obohatenia. Preto priznaním primeraného finančného zadosťučinenia súd kompenzoval žalobkyni jej čas, nevyhnutný na zabezpečenie si právnej pomoci, ako aj čas, po ktorý trvalo súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia (3 roky), počas ktorého si žalobkyňa nebola istá výsledkom sporu a zároveň aj skutočnosť, že žalobkyni boli z jej mzdy zrážané splátky úveru aj po tej dobe, čo žalobkyňa uhradila žalovanému istinu úveru. Navyiac žalovaný v čase, keď dochádzalo k zrážkam zo mzdy žalobkyne, musel mať vedomosť (najneskôr od novembra 2012), že dohoda o zrážkach zo mzdy inkorporovaná v úverových zmluvách žalovaného bola vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka, na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 9C/2/2012 zo dňa 25.10.2012, teda od uvedeného momentu bol žalovaný povinný podľa § 53a Občianskeho zákonníka zdržať konania, ktorým by svojim klientom zrážal zrážky zo mzdy na základe predmetnej zmluvnej podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú.

5. Úspešnosť žalobkyne v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia nebola sporná, čím došlo k naplneniu hypotézy právnej normy viazanej na inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 400 eur (v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá), a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške ako ujma, ktorá hrozila. Súd preto priznal žalobkyni reflektujúcu zásadu primeranosti a spravodlivosti primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur, ktorá suma sa javí ako zodpovedajúca svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu, zároveň napĺňa účel predmetného inštitútu tým, že odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti výroku I. a III. rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na to, že predpokladom, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a tento vyvíja iniciatívu ako situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, pričom predmetom konania vedeného pod sp. zn. 21Csp/164/2019 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom rozhodol

konajúci súd vydaním rozsudku, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi žiadna ujma reálne nevznikla, z úverovej zmluvy splácal len to, na čom sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazal. Pokiaľ došlo následne k vyhláseniu úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a žalobcovi boli vrátené úroky a poplatky, bola to pre neho výlučne výhoda, s ktorou ani hypoteticky pri uzatváraní zmluvy nepočítal. V konaní bolo nevyhnutné skúmať hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom pociťovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti. Jeho cieľom má byť nastolenie rovnováhy porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikne, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Preto vyplatenie žalovanej sumy 400 eur považuje žalovaný za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

8. Žalobkyňa k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinností, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, konkrétne v ust. § 4, § 5, § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) a taktiež k porušeniu ust. § 4 ods. 2 písm. c) z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, a preto bol nútený obrátiť sa na právneho zástupcu za účelom ochrany svojich práv, a to aj kvôli vykonávaným zrážkam zo mzdy. Žalobca teda aktívne konal, keď sa za účelom obrany svojich práv obrátil na súd a ten mu poskytol súdnu ochranu. Nebyť tejto ochrany by sa žalovaný obohacoval na úkor žalobcu naďalej. Tvrdenie žalovaného, že spotrebiteľove práva neboli porušené sú v priamom rozpore so závermi súdov v rozhodnutiach v pôvodnom konaní (21Csp/164/2019), ako aj v napadnutom rozhodnutí. Žalobca ako spotrebiteľ utrpel ujmu v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, čím výrazne narušil ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobcu a jeho rodiny. Žalobca bol nútený sa s ochranou svojich práv obrátiť na príslušný súd za účelom poskytnutia súdnej ochrany. Žalobca sa ku kritériu primeranosti vyjadroval vo svojich predchádzajúcich podaniach, na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Na záver žalobkyňa uviedla, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je daná práve do kompetencie súdu, kde v obdobných konaniach príslušné súdy priznávali spotrebiteľom ďaleko vyššiu hodnotu primeraného finančného zadosťučinenia, v niektorých prípadoch dokonca výšku totožnú s výškou získaného bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľa alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený, alebo výškou sumy zrážanej na podklade neprijateľnej dohody o zrážkach zo mzdy. V tejto súvislosti poukázala napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 21Co/31/2018. Výška žalovanej sumy je tak podopretá aj rozhodovacou praxou v otázke primeranosti finančného zadosťučinenia.

9. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania

a nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

13. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.07.2011, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.700 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť v 72. mesačných splátkach po 57,72 eur. Celkovo sa teda v zmysle zmluvných podmienok zaviazala uhradiť žalovanému 3.862,80 eur. Ide nepochybne o zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalobkyňa bola v pozícii fyzickej osoby - nepodnikateľkou. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21Csp/164/2019 zo dňa 01.02.2022 bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalobkyni v sume 1.330,32 eur s príslušenstvom z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentoval údaj o určitom a zrozumiteľnom vymedzení dátumu skončenia zmluvy, resp. vymedzenia doby trvania zmluvy, konečná splatnosť zmluvy a úverová zmluva taktiež obsahovala nesprávne určenú výšku RPMN, keďže táto nebola uvedená určito a zrozumiteľne. Rovnako žalovaný uviedol žalobkyňu ako spotrebiteľku do omylu, aj čo sa týka celkových nákladov, ktoré mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť, keďže táto pri 72. splátkach po 57,72 eur mesačne mala celkom uhradiť 4.155,84 eur a nie sumu 3.862,80 eur, ako bola uvedená v zmluve.

14. Z uvedeného vyplýva, že došlo k porušeniu práva žalobkyne v predmetnej úverovej zmluve, žalovaný porušil právo spotrebiteľa na informácie o obligatórnych náležitostiach spotrebiteľského úveru pred podpisom zmluvy. V zmluve absentovalo vymedzenie doby trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti, zmluva obsahovala nesprávne určenú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, nesprávne uvedenú celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, taktiež zmluva neobsahovala určito a zrozumiteľne údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Za týchto okolností boli splnené podmienky pre aplikáciu § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. a pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia tak, ako postupoval súd prvej inštancie. Pokiaľ priznal žalobkyni primerané zadostučinenie, nejde o sumu, ktorá by bola neúmerne vysoká so zreteľom na zistené okolnosti prípadu (v zmysle vyššie uvedeného) a ktorá by predstavovala bezdôvodné obohatenie na strane žalobkyne.

15. S argumentáciou, ktorú použil žalovaný v odôvodnení svojho odvolania (i v priebehu prvoinštančného konania), podľa ktorej bola žalobkyňa dostatočne odškodnená už bezúročnosťou a bezpoplatnosťou predmetného úveru nie je možné akceptovať. Nárok na primerané finančné zadostučinenie vyplýva z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a súvisí s úspešným uplatnením porušenia práva ustanoveného osobitnými predpismi, t.j. v danom prípade ide o úspešnú obranu žalobkyne v konaní na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/164/2019 pokiaľ ide o bezúročnosť a bezpoplatnosť úveru a neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide teda nepochybne o úspech žalobkyne pri uplatňovaní porušenia jej spotrebiteľských práv.

16. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

17. Hypotéza právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, a spôsobilosť porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu.

18. Účelom poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný a diskriminovaný.

19. Odvolací súd uvádza, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

20. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd považuje v danom prípade v zhode s názorom súdu prvej inštancie za primeranú sumu 400 eur. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade nešlo len o reálnu hrozbu, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatí, ale k takémuto postupu aj v skutočnosti došlo, keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/164/2019 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňi sumu 1.330,32 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

21. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

22. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a násl. CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi bol voči neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).